

Ahti Tahvanainen

ONNELLINEN KALASTAJA

Kertomuksia Suomen ja Norjan kalavesiltä

ONNELLINEN KALASTAJA

Ahti Tahvanainen

Onnellinen kalastaja

Kertomuksia Suomen ja Norjan kalavesiltä

© 2023 Ahti Tahvanainen

Kannen suunnittelu: Ahti Tahvanainen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4778-0

Sisällys

ISOJOEN LATVOILLA.....	7
NÄSIJÄRVELLÄ UISTELEMASSA	17
MERITAIMENEN KOTI	25
KVALSUNDELVAN ÖTÖKKÄHELVETTI.....	34
REPPARFJORDELVAN KIROUS	41
JAUHIAISELLA VERKOILLA	51
LYHYT JOHDATUS MIKROJIGAUKSEEN	63
KYLMÄÄ KYITIÄ LAPVÄÄRTINJOELLA	68
KUOPPILASJOEN LOHET.....	81
SUMU VESTRE JAGOBSELVALLA	95
NOUSUVEI BERGEBYELVALLA	116
METSOJA, KULTAA JA HARJUJSIA	126
LOHI HYPPÄÄ NÄÄTÄMÖLLÄ	139
KADONNUT INARIJOKI.....	157
SAUKKOSUVANNOLLA PERHOKALASSA.....	171
KUTTURAN HUKILAMMILLA KULTAA ETSIMÄSSÄ.....	182
KEVÄTJÄILLÄ RAIPPALUODOSSA	196
MYRSKY LAPPJÄRVELLÄ.....	210
MADEPILKKIJÄ EKSYSISSÄ.....	221
ISOVELJEN KANSKA KELVÄNJÄRVELLÄ.....	231
ONNELLINEN KALASTAJA.....	240

ISOJOEN LATVOILLA

Jokirantaa reunusti kaksilankainen matalahko sähköaita, jonka sisällä laidunsi parikymmentä suurta nautaeläintä. Katselin hetken noita outoja eläimiä. Päättelin että ne olivat ylämaan karjaa. Pitkäsarviset punaruskeat eläimet näyttivät todella massiivisilta. Muutamat isoimmat härät olivat varmaan jo yli 800 kilon painoisia. Joukossa oli toki muutamia pienempiäkin yksilöitä.

Heinäkuinen aurinko oli korkeimmillaan ja paistoi kuumasti tiiviisiin vaatteisiini, joita näillä pusikkoisilla Isojoen ylimmillä latvoilla oli aina pakko käyttää, hyttysten ja punkkien takia. Oloni tukaluutta lisäsi entisestään, melko huonosti hengittävät kahluuvarusteeni. Kello näytti puoltapäivää. Tästä eteenpäin harjukset ottaisivat pari tuntia hyvin perhoon, sillä tähän aikaan vuodesta niillä oli täällä selkeät syöntiajat.

Härkälauma vyöryi uteliaasti ja pelottomasti minua kohti, joten kävelin reippaalla askeleella kohti jokea. Härät pysähtyvät ihmettelemään sähköaidan taakse. Sähköaita vaikutti heppoiselle estelle, kun sen takaa pälyili isoja sarvipäitä. En yleensä pelkää mitään eläimiä, sillä olen viettänyt lapsuuteni maatilalla. Nyt en kuitenkaan luottanut noihin isosarvisiin härkiin, koska ne tuntuivat luonnottomilta, tässä länsisuomalaisessa jokirannan ympäristössä.

Kahlasin eläinlauman saattelmana jyrkkäreunaiseen, kovapohjaiseen jokeen, sillä hyvän harjuspaikan alaosat alkoivat juuri siitä kohdasta. Olin lähtenyt mökiltäni noutamaan illaksi pari

savuharjusta, joita varten olin varannut jo reppuuni kylmäpajonoksia. Joessa oli vihdoinkin mukava seisoa, koska siellä pystyi hyvin viilentämään itseään. Aloitin varovaisen kahlaamisen ylävirran suuntaan, samalla rullaillen lyhyitä heittoja joen pieniin kuoppiin.

Vesi oli läpikuultavaa, mutta siinä oli ruskea sävy, niin kuin se olisi ollut laihaa teetä. Ruskeaa väriä toi jokeen pelloilta ja ojiteuilta soilta valuva kuravesi. Pitkien sateitten jälkeen täällä ei kannattanut koskaan heti kalastaa, sillä vesi muuttui tuolloin täysin sameaksi, eikä yksikään kala ottanut silloin vieheeseen tai perhoon. Pellon ja joen väliin oli jätetty kapea suojavyöhyke, jonka leveys olisi pitänyt olla vähintään viisi metriä, mutta monessa paikassa pellon reuna oli joessa kiinni.

Vanhojen ihmisten kertomusten mukaan, tämän joen väri oli ollut aikanaan kristallin kirkas, ainakin näillä Isojoen ylimmillä latvaosilla. Tämänkin joen latvoille oli vanhoina hyviä aikoina päässyt nousemaan kudulle suuria meritaimenta. Joitakin lohia oli myös kuulemma saatu joesta, aina siihen saakka, kun Villamon pato rakennettiin Isojokeen 1950 luvulla. Padon rakentamisen jälkeen, merikalojen kuteminen padon yläpuolella loppui kokonaan. Huomattava osa joen yläosan poikastuotantoalueista muuttui ihmisten ymmärtämättömyyden ja ahneuden takia merikaloille käyttökelvottomaksi. Joessa oli kuitenkin edelleen kohutuullisen elinvoimainen luontainen harjuskanta ja jonkin verran jokitaimenia. Tosin, taimenten kantaa ylläpidettiin istutuksin.

Etenin hitaasti ylävirran suuntaan ja rullailin perhosiimaa jokeen. Pitkät heitot ja takaheitot eivät olleet täällä mahdollisia, koska kapean joen yllä oli rantapuiden tiivistä oksistoa. Välillä pystyin hyödyntämään vain vavan mittaista siimaa ja larvastus tekniikkaa, koska tilaa oli ajoittain erittäin vähän. Joki oli niin kapea, että siinä ei olisi pystynyt etenemään kuin yksi kalastaja kerrallaan.

Perukkeen kärkeen oli sidottu kaksi uppoperhoa. Uloimpana oli kultaisella kuulalla ja lyijyllä painotettu ruskeanharmaa perho, jonka rungossa oli ruskeaa dubbingia sekä kultakierre. Perhon kaulushäkiläksi oli kierretty harmaata peltopyytä. Perukerenkaan sivuperhona oli kuparikuulalla painotettu punarunkoinen villalankaperho, jossa oli punaruskea kaulushäkilä. Edellä mainittu yhdistelmä oli aina todella tehokas, näissä Länsi-Suomen ruskeavetisissä jokivesistöissä.

Ensimmäinen tärppi tulikin pian ylempään punarunkoiseen perhoon. Vedin harjuksen nopeasti kätteni ulottuville. Päästin sen kirurginpihdeilläni heti irti, nostamatta kalaa vedestä, koska harjus ei ollut mitat täyttävä. Pienten kalojen tärppejä tuli usein, kun etenin ylävirran suuntaan, heitellen samalla perhoani. Joukossa oli myös muutama juuri jokeen istutettu noin 33 cm pituinen eväleikattu taimenen poikanen.

Lähestyin isojen pyöreiden jokikivien muodostamaa vanhaa kivivallia. Näki selvästi, että se oli aikanaan rakennettu jokeen ihmisen käden tekemänä. En osaa sanoa, miksi kivivalli oli aikanaan tehty. Se ei kuitenkaan muodostanut kaloille haitallista nousuestettä, silloin kun veden virtaama oli hieman korkeampi. Kivivallin muodostama syvä yläpuolinen niska antoi hyvää suojaa joessa majaileville isommille kaloille.

Kahlasin varovasti tuota niskaa kohti, sillä tiesin sen olevan erinomainen kalapaikka. Niskan yläpuolisessa peilissä näkyikin ajoittain kalojen pintakäyntejä, pitkälle yläjuoksun suuntaan. Havaitsin että heittopaikka oli muuttunut tukkoisemmaksi. Joen yläpuolinen oksisto oli kasvanut alemmas, kun vertasi sitä viime vuoden käyntiini tällä paikalla.

Näin kun iso harjus imaisi hyönteisen keskivirrasta, vain muutama metri niskan kivivallin yläpuolella, joten hivuttauduin kyyryssä sitä kohti. Olin mielestäni jo kohtuullisella heittopaikalla, kun harjus imaisi jälleen hyönteisen täsmälleen samasta paikasta kuin aiemmin.

Lyhyt rullausheitto lähti ylävirran suuntaan. Molemmat perhoni takertuivat tiukasti yläpuolellani olevien tuomipuitten oksistoon, jota en ollut huomannut. Peruke katkesi ikävästi räpsähtäen, kun yritin irrottaa perhoja oksasta tasaisella vedolla. Molemmat perhot jäivät keikkumaan korkealle puun oksistoon. Näin että viereisellä rannalla liikkui jotakin isoa, joten käännyin katsomaan. Pitkäsarvinen punaruskea härkä ihmetteli sähköaidan takaa outoa touhuani. Se heilutti suurta päätänsä muutaman metrin päässä minusta ja tuhahti arvostelevasti. Paikalle ilmestyi muitakin sen isoja kavereita, ja ne pysähtyivät joukolla seuraamaan minua. Yleisön ihmetellessä, vaihdoin uuden perukkeen kärjen. Sidoin myös uudet perhot perukkeeseen.

Harjus otti taas niskan pinnasta hyönteisen, joten siirryin hie-
man ylävirtaan. Lähetin rullausheiton matkaan, varoen nyt ylä-
puolen oksistoa. Perhoperuke oikeni juuri oikeaan paikkaan, ole-
tetun kalan yläpuolelle. Samassa tunsin, että hyvänkokoinen
harjus oli kiinni. Käteni teki automaattisen vastaiskun. Kala tem-
poili hetken niskan peilissä ja syöksyi sitten edessäni olevan ki-
vivallin ylitse alavirtaan. Harjus pyöri hetken vieressäni ja su-
kelsi jalkojeni välistä alavirran puolelle.

Lyhyen väsyttelyn jälkeen minulla oli 38 cm isopurjeinen
urosharjus haavissani. Verestin sen ja laitoin tyytyväisenä rep-
puuni jääpanosten seuraksi. Tarvittiin vielä ainakin toinen sa-
manlainen, ennen kuin lähtisin mökilleni savustuspuuhiin. Heit-
telin keskittyneesti niskan peilin ja sen yläpuolisen alueen. Sain
ylös joitakin harjuksia, mutta ne oli vapautettava, koska muuta-
malla suurimmallakin mitta jäi hieman alle 35 cm alamitan rajan.

Niskan jälkeen joki syveni ja hidastui, joten minun oli nous-
tava joesta, sillä halusin jatkaa kalastusta ylävirran suuntaan.
Härkälauma seurasi minua tarkasti sähköaitansa takana, sitä
mukaa kuin etenin jokivartta. Joki madaltui, joten pääsin taas las-
keutumaan jokeen. Joen pohja tuntui jälleen kahluukelpoiselta ja
tukevalta.

Katselin hetken ympärilleni, hakeakseni uutta heittopaikkaa. Alavirrassa oli jokeen kaartuva kuusenoksa, jonka alla tuikki harjus. Kalan ruokaillessa laajat renkaat levisivät joen pintaan, useita kertoja peräkkäin. Arvioin matkaa ja pyöräytin rullausheiton alavirtaan. Liikutin perhoja lyhyellä liikkeellä siimasta nykien, kun ne lipuivat arvioidun kalan kohdalle. Mitään ei kuitenkaan tapahtunut, vaikka toistin heiton muutaman kerran. Harjuksen syönti vain jatkui tasaiseen tahtiin tuon kuusenoksen alla. Vilkaisin jokipenkan yläosaan, jossa näin pienen muurahaispesän. Vaihdoin heti kekomuurahaista matkivan jäljitelmän kärkiperukkeeni päähän. Lähetin heiton kohti tuikkivan harjuksen piilopaikkaa. Kala imaisi perhoni välittömästi suuhunsa, kiskaisten siimaa kelaltani. Lyhyen väsytyksen jälkeen minulla oli haavissani 36 cm kaunis harjus. Vapautin kalan takaisin, sillä se oli pienestä selkäpurjeestansa päätellen naaraskala, joita vältän nykyään ottamasta.

Jatkoin joessa kahlaten ylävirtaan. Tulin kohtaan, jossa sähköaita kaartui aivan joen rantaan, eikä metsäistä suojavyöhykettä enää ollut pellon ja joen välissä. Isot härät odottivatkin jo siellä minua kärsimättömän näköisinä. Joen syvyydestä johtuen, jouduin ohittamaan ne todella läheltä, kahlatessani jokirantaa pitkin. Suurimman härän valtava pää heilui sähköaidan yli. Sen uteliaat isot silmät tuijottivat outoa joen kahlaajaa. Härän jättimäiset sarvet heiluivat vain puolen metrin päässä päästäni, koska välissämme oli vain kaksi ohutta sähköpaimenen lankaa. Tilanne ei varmaan ollut oikeasti vaarallinen, mutta sillä hetkellä se kyllä herätti kauhukuvia. Näytti hetken, että valtava härkä vyöryisi uteliaisuuttaan luokseni jokeen.

Näin jo mielessäni uutisotsikon: "Härkä talloi kalastajan kuoliaaksi Isojoella!" Pääsin kuitenkin etenemään joen pohjaa pitkin, tehden samalla sokkona muutamia heittoja ylävirtaan. Sähköaita irtaantui joesta, joten painajaismainen härkäaitaus jäi vihdoin

taakseni. Minun oli kuitenkin pakko nousta ylös joesta, koska joki oli jatkossa huonopohjaista ja liian syvää kahlata.

Ylitin vaivoin ison pelto-ojan, josta valui norona ruskeaa ruosteen väristä vettä. Jokivesi oli ojan suulla samentunutta, joten jatkoin matkaa. Kuumuudesta välittämättä, pysähdyin hetkeksi katselemaan jokireunalla kasvavaa värikästä niittyä. Koiranputkien, horsmien, ohdakkeiden, villivadelmien, mesiangervoiden, sarojen ja sekalaisten heinien muodostama niitty näytti nyt auringon valossa todella hienolta. Kukkivat kasvit olivat houkutelleet niitylle ison joukon pölyttäjiä ja perhosia. Oli pakko kaivaa kännykkä rintataskusta ja ottaa muistoksi muutama kuva. Vastarannan vesirajassa kukki myös pari keltakurjenmiekkää, joten paikka oli todella hieno.

Jokirannan puusto ja pensaat oli raivattu satojen metrien alueelta heittopuoleltani, joten tämä oli täällä niitä harvoja paikkoja, jossa pystyi hyödyntämään myös takaheittoa. Vaihdoin uppo-perhot pois, koska pystyin kalastamaan nyt hyvin pintaperholla. Sidoin perukkeeni kärkeen "Adamsin", pienen pintaperhon, josta on olemassa monia versioita. Itse sidon niihin aina laskuvarjohäkilän.

Vastarannalla kaartui joen päälle isoja pajupuskia, joiden alla tiesin ainakin harjusten lymyilevän. Taimenia tältä jokialueelta sai harvemmin, sillä ne suosivat joessa kovempivirtaisia paikkoja. Joelle oli laaja näkymä, joten pysähdyin katselemaan. Odotin harjusten mahdollisia pintakäyntejä. Pian niitä harvakseltaan näkyikin, useissa eri paikoissa.

Kävelin rantaa pitkin sopivalle heittoetäisyydelle, heinikon kahistessa kahluuhousuihini. Tein muutamia valeheittoja lähimmän pintakäynnin yllä. Annoin pintaperhon laskeutua hieman ylävirtaan kalan yläpuolelle. Harjus imaisi välittömästi perhon. Se teki terävän syöksyn jälkeen komean hypyn. Lyhyen väsyttelyn jälkeen päästin juuri ja juuri mitan alle olevan harjuksen takaisin jokeen. Sama toistui muutamia kertoja, mutta en kuiten-

kaan onnistunut saamaan toista mitat täyttävää kalaa, vaikka mukavaahan tämä pintaperhokalastus jälleen oli.

Pidän harjuksen kesäistä pintaperhokalastusta kaikkein rentouttavimpana kalastusmuotona. Vetouistelu, onginta ja pilkkiminen ovat myös hermoja lepuuttavia, mutta minulle ne ovat toisinaan liian passiivisia kalastusmuotoja. Meritaimenen jokikalastus on kohtuullisen stressaavaa, ainakin tärpin jälkeen. Lohetus eri muodoissaan on mielestäni erittäin stressaavaa, saaliin saamisen pakon, lupien kalleuden ja kilpailuhenkisyyden takia. Kaikkia noita kalastusmuotoja on kuitenkin ajoittain mukava tehdä. Riippuu vain siitä, haluaako jännitystä vai stressilepoa.

Siirryin ylävirran suuntaan ja tarkkailin samalla rauhassa jokea. Näin kauempana ylävirrassa huomattavan ison pintakäynnin, jokeen kaartuvan suuren pajupuskan reunalla. Pysähdyin katsomaan, ja pintakäynti toistui jälleen. Seurasin katseellani havaittua tuikkipaikkaa. Samalla etenin hiipien heinikkoista rantaa pitkin sopivalle heittopaikalle. Kala teki taas pintakäynnin, ja näin että se otti pinnasta jonkin hyönteisen. Kalan imaisu melkein kuului, joten oletin sen olevan kookkaan harjuksen. Tein tarvittavat valeheitot. Annoin perhon laskeutua ylävirtaan kalan ruokailupaikan yläpuolelle, mutta mitään ei tapahtunut. Kuivat perhoa valeheitoillani, ja perho laskeutui jälleen virran vietäväksi. Jotakin isompaa harmaasävyistä kävi kääntymässä perhoni alla, mutta se ei kelvannut kalalle.

Vaihdoin perhoperukkeen kärjen, koska se oli käynyt lyhyeksi. Sidoin minikokoisen Pintapomperon perukkeeni kärkeen. Tuossa perhossa oli harmaa runko ja ruskea häkilä. Kyseistä perhoa käytetään yleensä lämpimillä keleillä pohjoisen kirkkailla lohijoilla, mutta olen usein nähnyt, että se kelpaa pienempikokoisena sidoksena ruskeavetisten jokien suurharjuksille.

Tein jälleen valeheitot. Annoin perhon laskeutua joen pinnan kalvolle, ja heitto onnistui lähes täydellisesti. Kookas tummanharmaa varjo tavoitteli epäroimättä perhoa ja imaisi sen suuhun-

sa. Tein vaistomaisen vastaiskun. Kala teki lyhyen syöksyn. Pienen perhokelan jarru vinkui mukavasti. Perhovapa taipui mutkalle, ja kala hyppäsi voimakkaasti ravistellen kokonaan ilmaan. Arvelin, että kyseessä oli suuri harjus. Vai oliko se sittenkin taimen?

Kalaa piti oikeasti väsyttää, sillä se yritti painautua jokipenkan hakojen ja pajupensaiden alle. Se syöksyi vihaisesti alavirtaan ja ylävirtaan, mutta samalla se väsytti itsensä harjusmaisen nopeasti. Korkeasta jokipenkasta johtuen, en ylettynyt siihen lyhytvartisella haavillani. Minun oli pudottauduttava jokeen, jonka pohjaan jalkani juuri ja juuri ylettyivät, ilman että kahluuhousut olisivat hörpänneet vettä. Käänsin vavalla harjuksen luokseni ja koukkasin sen haaviini. Se oli isopurjeinen uroskala, joten päätin ottaa sen savukalaksi. Joesta nouseminen oli hankalaa, mutta sain jotenkin vedettyä itseni ylös, käyttäen hyväksi rantapenkan sitkeitä juuria.

Tainnutun ja verestin heti harjuksen, koska en halunnut sen kärsivän. Kirkkaassa auringonvalossa sen komea purje täplineen näytti punaruskean ja sinisen eri sävyjä. Mittasin paksun kalan. Sillä oli mittaa 48,5 cm. Haavipuntari näytti harjuksen hieman alle kilon painoiseksi. Pohjoisten erämaitten harjusvesillä kyseisen kokoinen harjus olisi ollut monelle normikala, mutta tämän joen latvaosalle se oli poikkeuksellisen suuri, joten olin todella hyvällä mielellä.

Isot sudenkorennot tekivät nykiviä pyrähdyksiä pitkin joen pintaa, metsästäen hyönteisiä. Oikealla ja vasemmalla tuikki harjuksia, mutta tänään en halunnut heittää enää heittoakaan. Olisin halunnut jäädä vielä jokirantaan hetkeksi nauttimaan hetkestä, mutta kuumuus pakotti minut pakkaamaan harjuksen nopeasti reppuuni, kylmäpanosten ja aiemmin saamani kalan seuraksi.

Lähdin reippaalla vauhdilla harppomaan kohti autoani, aurin gon porottaessa hikisiin kahluuvarusteisiini. Pääsin härkäaidan luokse ja arvioin pikaisesti tilannetta. Härät olivat nyt rauhassa

laiduntamassa, kaukana sähköaidan toisessa päässä. Ajan säästämiseksi en ollut halukas enää kahlaamaan tuloreittiäni. Tein nopean päätöksen ja ryömin vapoineni sähköaidan alitse. Lähdin reippaalla askeleella kävelemään ruohikkoisen niityn poikki, kohti härkäaidan takareunaa. Härät pysyivät hetken paikoillaan, mutta kääntyivät tuijottamaan minua kiinnostuneena.

Viimein härät lähtivät hitaasti liikkeelle ja kävelivät kiihtyvällä askeleella minua kohti. Kuumuuden sekoittamana päätin laittaa juoksuksi. Se oli varmaankin virhe, sillä kun vilkaisin sivulleni, näin että härätkin päättivät juosta. Härät lähestyivät minua, joten kiihdytin juoksuni äärimmilleen ja saavutin sähköaidan. Heitin perhovapani aidan ylitse ja sähköstä välittämättä loikkasin sen yli. Loikka onnistui, mutta kompastuin ja lensin pitkälleni heinikkoon. Härät tulivat aivan sähköaidan viereen arvioimaan korkeushyppyäni ja alastuloani.

En ollut ilmeisesti osunut aitaan, koska en saanut sähköiskua hyppyni aikana. Toisaalta, kahluuhousut olivat ehkä toimineet riittävänä sähköeristeenä. Juttelin härille rauhoittelevasti, samalla kun nousin nolona pystyyn. Poimin perhovavan maasta, todeten että se oli säilynyt ehjänä heitosta sekä hypystäni. Katselin ympärilleni, varmistaakseni ettei kukaan ei ollut nähnyt järjetöntä temppuani, mikä tuntui sillä hetkellä kaikkein tärkeimmältä asialta.

Näin kahluukengästäni, että olin juostessani astunut isoon ylämaan karjan lantaläjään. Mikäli olisin juossut pelkillä kumisaappailloilla, olisin varmasti liukastunut ja tullut härkien saavuttamaksi. Kahluukenkien nastoitettu pitävä pohja oli toiminut hyvin, joten naureskelin tapahtuneelle itseseni. Päätin jatkossa suositella muillekin kahluukenkien pitämistä jalassa, mikäli satuu liikkumaan nautaeläinten miinoittamalla pellolla. Tosin, olin varma, etten uusisi kyseistä pellon ylitystapaa edes kahluukengät jalassa, en ainakaan tänä kesänä.

Pääsin autolleni ja ajoin kesämökillemme, jossa perkasin harjukset sitä varten tehdyllä perkuupaikallani. Huuhdoin kalat puhtaalla kaivovedellä. En käytä nykyisin juuri koskaan ruskeavetistä jokivettä kalan perkuuseen, koska näkemykseni mukaan se vaikuttaa kalojen makuun ja erityisesti säilyvyyteen. Vaimoni Jaana heitteli puhtain käsin merisuolaa huuhdelluille tuoreille kaloille.

Harjusten olisi pitänyt saada suolautua muutama tunti ennen savustusta, mutta laitoin nyt ne suoraan savustuslaatikkoon. Ajattelin tehdä jälkisuolauksen savustuksen päätteeksi harjusten nahkan alle, hienolla merisuolalla. Vuolin savustuslaatikon pohjalle pari kourallista kuorettomia kuivia leppälastuja. Asettelin suomustamattomat kalat ritilöille. Isompi harjus mahtui vain vaivoin ilman päätä liian pieneen savustuslaatikkooni. Suljin savustuslaatikon ja nostin sen kaasugrillin ritilälle. Tovin päästä savu alkoi hitaasti tupruamaan harmaana vanana laatikon saumoista. Kotonani minulla oli kunnollinen saaristolaismallinen savustuskaappi, mutta tänne mökille en ollut vielä ehtinyt selaista tehdä.

Istuuduimme rantaterassille hyttysverkon suojaaman varjon alle ja katselimme edessämme virtaavaa jokea. Vasemmalla ylävirrassa näkyi pitkä koski, joka syöksyi meitä kohti tehden mutkan aivan terassimme kohdalla. Oikealla alavirrassa oli joessa kaunis peili, jossa tuikki muutama pieni harjuksenpoika. Tuo peili oli niin matala, että siinä ei ollut koskaan isompaa kalaa. Kalanpoikien elämää oli mukava seurata ylhäältä terassilta, koska siinä oli kalojen suojaista lastentarha. Ajattelin mielessäni, että "härkäpelolle" en menisi ainakaan ihan hetkeen, vaan tuo pieni harjuspaikka jäisi minun osaltani toistaiseksi rauhaan.

Tähän kirjaan on koottu mukaansatempaavia ja "koukuttavia" kalastuskertomuksia Suomen ja Norjan kalavesiltä. Jokainen kalastuskohde ja tarina on mahdollisimman erilainen. Ympäröivää luontoa ja sen kuvaamista ei ole kuitenkaan unohdettu kalojen väsytyksen tiimellyksessä.

Kalastuspaikkoina ovat rannalta kalastettavat pohjoisen lohiojet, taimen- ja meritaimenjoet, salaiset harjuspurot, Raippaluodon pilkkijäät, Lappajärven uisteluvedet ja madepaikat, Näsijärven kuhaselät, Lapin unohdetut erälammet sekä Pielisen kutulahdet.

Mitään kalastusmuotoa ei ole täysin unohdettu, joten kaloja narrataan perhoilla, uistimilla, jigeillä, pilkkimällä sekä myös passiivisilla pyydyksillä. Kalastuskohteina ovat lohi, meritaimen, taimen, harjus, hauki, kuha, made, lahna ja ahven. Kalastuspaikkojen kuvaukset ovat todellisia ja yksityiskohtaisia, jotta mahdollisimman moni lukija pääsisi tutustumaan noihin hienoihin paikkoihin. Kokenutkin kalastaja tulee vieläkin paremmaksi kalastajaksi, luettuuan tämän kirjan.

